

Camellia

การพัน
เมนูเด็ด
กลเม็ด
สาว
ทะเล
ในฝัน

农
女の
悠
闲
生
活

墨轻愁 มิวฮิงโฉว เขียน
พริมาวรรณ แปล
画措 ฮว่าฮั่ว วาด

7

บทที่ 258 บุรุษยุคโบราณ
ช่างซื้อตรงยิ่งนัก

“ห้องรอง น้องสาม พวกเจ้ามากันแล้วหรือ ข้าเองก็ไม่ใช่เป็นอะไร รู้แต่ว่าใจมันเต้นแรงนัก” หญิงฉยงพูดพลางยกแขนกอดตัวเอง นั่งยองอยู่มุมห้อง

หญิงลั่วจึงดึงหญิงฉยงขึ้นจากพื้น นางถึงเพิ่งรู้ว่าตัวเองนั่งจนขาชาไปหมด “โอ๊ยๆ อย่าเพิ่งลาก ข้าชาหมดแล้ว”

“พี่รอง ยกเก้าอี้มาเร็ว” หญิงลั่วสั่ง

สามพี่น้องช่วยกันอยู่พักใหญ่ หญิงฉยงถึงค่อยขยับขาได้อีกครั้ง

“ผลเป็นอย่างไรหรือ ข้าจะถูกต่อว่าหรือไม่” นางถามด้วยสีหน้ากังวลนัก

“ไม่รู้สิ น่าจะไม่ใช่ไรหรอก” หญิงลั่วพูดด้วยหน้าตาจริงจัง

หนึ่งฉยงฟังแล้วหน้าซีดทันใด “ไม่จริงใช่ไหม ไม่มี
ผู้ใดชมเลยหรือ อย่างนี้จะไม่เสียหายหรือ”

“ล้อเล่นน่า ทุกคนชมหมด” หนึ่งฉยงเฉลยเมื่อเห็นพี่สาวจะ
หน้าหดอยู่รอมร่อ หนึ่งฉยงได้ยืนตั้งนั้นก็ลุกจากเก้าอี้ดีใจสุดขีด

พอลุกขึ้นแล้วก็เพิ่งรู้ว่าราชาอีกครั้ง

พี่น้องทั้งสามหัวเราะกันครืนเครง

“แม่นาง जानต่อไปคือข้าวผัดเหลืองทองกับน้ำแกงนะ
รีบจัดการด้วย” จ้าวผู้ตะโกนเร่งจากข้างนอก

“มาแล้วๆ!” หนึ่งฉยงหันไปดึงหนึ่งเวมาช่วยกัน ก่อนหัน
ไปยิ้มให้หนึ่งฉยงอีกครั้ง “พี่ใหญ่ วันนี้ท่านเหนื่อยมามากแล้ว
พักผ่อนเถิด”

“อืม เข้ารู้แล้ว” หนึ่งฉยงตอบ

แท้จริงแล้วหนึ่งฉยงอยากถามนักว่ หลินเจ๋วจิตอย่างไร
บ้าง ทว่าก็เอ่ยปากถามน้องสาวไม่ลง แต่พอนึกอีกที ในเมื่อ
หนึ่งฉยงบอกว่าสำเร็จแล้ว ก็คงไม่มีปัญหา นางจึงอยากออกไปดู
สีหน้าดีใจของหลินเจ๋อด้วยตาตนเอง

คิดได้ดังนั้น หนิงฉยงก็เปิดประตูรั้วก้าวออกไป ไม่คาด
ว่าจะได้ยินเสียงชายหญิงคู่หนึ่งกำลังสนทนากัน เสียงนั้นฟังแว่ว
แล้วคุ้นหู

หนิงฉยงพลันเผละใจหลบซ่อนฟังอยู่ข้างประตู นาง
ชะโงกมองผ่านช่องประตู เห็นสตรีนางหนึ่งงามล้ำ กำลังจับมือ
หลินเจ๋ว้อต้ออัน ตนยังเห็นกับตาว่าหลินเจ๋วียกมือวางบน
ศีรษะนาง เอ่ยปลอบอย่างอ่อนโยน

หนิงฉยงไม่เคยเห็นหลินเจ๋วียกมือทำที่อ่อนโยนเช่นนี้มาก่อน
อีกทั้งสตรีผู้นั้นก็งามยิ่งนัก ยิ่งยิ้มยิ่งงาม

หนิงฉยงรู้สึกจะอายตนเองยิ่งนัก เทียบกับนางแล้วตน
ช่างเป็นลูกเปิดขี้เหร่ในเรื่องเล่าของน้องสาม ไม่อาจเทียบชั้น
หงส์ขาวสูงศักดิ์ได้เลย

ต่อให้เพียรพยายามเพียงใด ลูกเปิดขี้เหร่ก็มีอาจ
กลายเป็นหงส์ขาวได้อยู่ดี

ความเจ็บปวดพลันแล่นเข้าสู่หัวใจ หนิงฉยงเจ็บจนหลุด
เสียงร้องเบาๆ ก่อนจะทรุดตัวนั่งลงกับพื้น

ขณะที่นางรู้สึกว่ทุกอย่างตรงหน้ามีดลง ร่างกายเหมือน
จะหมดสติลงไปไหนใด จู่ๆ ก็มีเสียงอบอุ่นเสียงหนึ่งดังขึ้นถาม
นางถึงอะไรบางอย่าง

หญิงร้องออกมาอย่างแผ่วเบาหนึ่งครั้ง แล้วก็หมดสติ
ไปทันที

ทางด้านหนึ่งแล้ว หลังจากจัดการข้าวมัดเหลืองทองแล้ว
กำลังจะกลับออกมา ก็เห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งอุ้มหญิงสาววิ่งตรงมา
แต่ไกล พอดูชัดๆ นางก็ใจหายวาบ หญิงสาวนั้นไม่ใช่ใครที่ไหน
นางคือพี่ใหญ่หญิงง ส่วนผู้ที่อุ้มนางมาคือพี่ชายของหลิว-
ซือซือ นามหลิวอี้

หนึ่งล้วยรีบวิ่งออกไปถามเสียงร่ำนรณ “คุณชายหลิว
พี่สาวข้าเป็นอะไรหรือ”

หลิวอี้กอดหญิงงแน่น ไบหน้าเคร่งเครียดเอ่ยถามกลับ

“แม่นางหนึ่ง ห้องพักที่นี้อยู่ไหน ข้าเห็นพี่สาวเจ้าหมด
สติอยู่ข้างใน เรียกอย่างไรก็ไม่ตอบ จึงจะอุ้มนางมาพักก่อน
ส่วนหมอ เดี่ยวข้าจะไปตามให้เอง”

หนึ่งลัว่ไม่คาดว่าหลิวอี้ที่ดูหยาบกร้านจะใส่ใจหนึ่งฉยงถึงเพียงนี้ เมื่อเห็นนางหมดสติยังรีบร้อนอุ้มออกมา “ขึ้นมาข้างบน ข้าจะพาไปห้องพัก”

พูดจบ หนึ่งลัว่ก็พาหลิวอี้กับหนึ่งฉยงขึ้นไปยังห้องรับรองในผับหมั่นโหลว

นับแต่หนึ่งลัว่เคยใช้ห้องของหลินเจี๋ย หลินเจี๋ยก็ให้คนจัดห้องใหม่ให้โดยเฉพาะ

บุรุษอย่างเขาเจ้าระเบียบยิ่งนัก ของใดมีคนใช้แล้วมักให้เปลี่ยนทั้งหมด

ห้องรับรองนี้ หากจะว่าเป็นห้องรับรองก็ใช่ หากจะว่าเป็นห้องพักสตรีก็ดูจะเหมาะกว่า เพราะทุกมุมล้วนจัดอย่างละเอียดละไมด้วยสีชมพูอ่อน

จนถึงบัดนี้ ยังไม่เคยมีแขกคนใดใช้ห้องนี้มาก่อน แม้แต่หนึ่งลัว่เองก็ไม่เคยพักค้างคืน

วันนี้หนึ่งฉยงเป็นลม หนึ่งล้วยังไม่ทันได้ถามความเห็น
ของหลินเจี๋ย แต่เมื่อคิดว่าเป็นห้องรับรอง ก็ยอมใช้ให้คนได้
พักผ่อน นางจึงให้หลิวอี้ฮุ่ยพี่สาวไปวางบนเตียง

“วางลงเถิด” หนึ่งล้วยุดพร้อมกับการเปิดผ้าห่มผืนใหม่ออก
หลิวอี้ฮุ่ยวางหนึ่งฉยงลงบนเตียงอย่างระมัดระวัง

“รบกวนท่านช่วยตักน้ำอุ่นให้ข้าหนึ่งถ้วย ใส่น้ำตาลแล้ว
เติมเกลืออีกเล็กน้อย” หนึ่งล้วยจัดแจงห่มผ้าให้พี่สาว มือหนึ่งจับ
ข้อมือวัดชีพจรไปด้วย

จากประสบการณ์ของหนึ่งล้วย หนึ่งฉยงคงแค่เครื่องเครียด
เกินไป นางไม่ได้กินอะไรมานานัก จึงเป็นลมเพราะน้ำตาลใน
เลือดต่ำ พุดง่าย ๆ ก็คือ ทั้งเหนื่อยทั้งหิว พอใจเด่นแรงก็เลย
หมดสติ

หลิวอี้ตักน้ำมาให้แล้ว ทว่าเพราะไม่มีประสบการณ์ น้ำที่
ยกมาจึงร้อนเกินไป เขารับถือมาโดยไม่ทันพัก ปรากฏว่า
นิ้วหัวแม่มือแดงเพราะโดนน้ำร้อนลวก หนึ่งล้วยเห็นแล้วก็อด
ไม่ได้ที่จะขบขัน

“แม่นางหนึ่งนำมาแล้ว”

“คุณชายหลิว น้ำร้อนเกินไป ต้องเติมน้ำเย็นลงไปอีก”
หนึ่งล้วยรับชามน้ำมาแล้วพุดกับเขา “ท่านช่วยเผ้าดูพี่สาวข้าก่อน
ข้าจะไปทำน้ำให้เย็นลง น้ำร้อนเช่นนี้คนป่วยดื่มไม่ได้”

“อ้อ ได้” หลิวอี้พยักหน้ารับคำ ตอนหนึ่งล้วยกลับมาอีกที
เขายังยืนอยู่ตรงนั้นไม่ขยับไปไหน เอาแต่จ้องหนึ่งฉงยไม่ละ
สายตา

หนึ่งล้วยเห็นท่าทางเอ่อๆ ของเขาแล้วก็เข้าใจในใจ
ข้างเป็นบุรุษที่ซื่อตรงแท้ “ช่วยพยุ่งพี่สาวข้าขึ้นหน่อยเจ้าค่ะ”

หลิวอี้ชะงัก คล้ายไม่รู้จะเริ่มอย่างไร หนึ่งล้วยเห็นแล้วก็
เข้าใจดีว่าคนโบราณถือเรื่องความต่างระหว่างชายหญิง จึงว่า
“เช่นนั้นท่านถือถ้วนี้ไว้ ข้าจะประคองนางเอง แล้วท่านช่วย
ป้อนน้ำให้นางก็พอ”

หลิวอี้หน้าแดงกำ รือรออยู่ครู่หนึ่งก็พึมพำว่า “มะ...
ไม่เหมาะกระมัง” พุดไม่ทันจบ หนึ่งล้วยก็ขัดขึ้นว่า

“คุณชายหลิว เหตุการณ์บังคับ ท่านสบายใจเถิด ข้าจะ
ไม่เล่าเรื่องนี้ให้ผู้ใดรู้แน่นอน” พุดจบยังปรายตามองเขาทีหนึ่ง
ประหนึ่งอ่านใจเขาได้ทะลุ

สิ่งที่หลิวอี้ต๋อบกลับมาทำเอาหึงลัว่เกือบหลุดหัวเราะออกมา นางเพิ่งเข้าใจว่าบุรุษยุคโบราณช่างซื่อตรงยิ่งนัก

เห็นเขาทำหน้าที่จริงจังเหมือนตัดสินใจอะไรสักอย่าง กล่าวหนักแน่นว่า “แม่นางหนึ่งวางใจเถิด ข้าได้อุ้มพี่สาวเจ้าแล้ว ข้าจะรับผิดชอบจนสิ้นชีวิต จะไม่ทอดทิ้งนางเด็ดขาด!”

“พริต...ซื่อตรงเสียจริง” แม้สถานการณ์จะเคร่งเครียด หึงลัว่ก็ยังกลั้นหัวเราะไม่อยู่ คิดในใจว่า คนโบราณนี่ช่างเคร่งครัดในความบริสุทธิ์ยิ่งนัก แคได้อุ้มกันนิดเดียวก็จะรับเป็นภรรยาแล้ว ถ้าจับมือ โอบกอด ไม่เท่ากับต้องแต่งงานหมดหรือไร คุณชายหลิวอี้ผู้นี้ น่าเอ็นดูจริงๆ!

บทที่ 259 คนร้าย

บุกเข้ามา

หนึ่งลัวให้หนึ่งฉยงตีมน้ำที่เต็มเกลือและน้ำตาลไป ไม่นานอาการก็เริ่มดีขึ้น พอลืมตาขึ้นมาก็เห็นหลิวอีกกับหนึ่งลัวนั่งอยู่ข้างเตียง อีกทั้งยังเห็นเตียงนี้ใหม่เอี่ยมและงดงามนัก

จู่ๆ หนึ่งฉยงก็รู้สึกงุนงงไปชั่วครู่ ถ้าไม่มีหนึ่งลัวอยู่ด้วยนางคงนึกว่าถูกจับตัวไปแต่งงานเสียแล้ว เพราะสายตาที่หลิวเฝ้ามองนางเต็มไปด้วยความรู้สึกบางอย่างที่ฉายชัดออกมาอย่างชัดเจน

“แม่นางหนึ่ง เมื่อครูเจ้าหมดสติ ข้าจึงอุ้มเจ้ามาที่นี่ยามนี้รู้สึกดีขึ้นหรือไม่ ข้าได้ยินน้องสาวเจ้าบอกว่าร่างกายเจ้าเพลียและหิวมาก ตอนนี้อะไรกินอะไรหรือไม่”

หนึ่งลัวเพิ่งสังเกตว่าหากบุรุษจะเอาใจใส่ผู้ใดขึ้นมา ก็กลายเป็นคนอบอุ่นไม่น้อย แม้จะพูดเข้าไปมาบ้าง แต่ก็ฟังแล้วรู้สึกอุ่นใจนัก

แต่ไม่คาดว่าหญิงงกลับไม่รู้สึกรู้สึชึ่งนัก นางไม่ตอบคำ
หลิวอีตรงๆ แต่กลับมองหญิงลัวแล้วถามว่า “น้องสาม เขามาอยู่
ที่นี่ได้อย่างไร นี่ไม่ใช่ห้องส่วนตัวของสตรีหรือ เหตุใดจึงมีบุรุษ
อยู่ด้วย”

“แม่นางหญิง เจ้าจำข้าไม่ได้หรือ เมื่อวันก่อนพวกเราเจอกันแล้ว” หลิวอีกล่าว

บรรยากาศเงียบชั่วอึดใจ หญิงลัวจึงได้แต่ยิ้มแก้มแห้งเอ่ย
กับหลิวอีว่า “คุณชายหลิว เช่นนั้นเชิญท่านออกไปรอด้านนอก
ก่อนเถิด ข้าจะคุยกับพี่สาวสักครู่”

หลิวอีพยักหน้ารับ ก่อนเดินออกไปยังไม่วายหันมา
มองหญิงงอีกครั้ง “ถ้าเช่นนั้นข้าขอออกไปข้างนอก เจ้า
พักผ่อนให้ดี”

พอประตูปิดลง เสียงฝีเท้าก็แผ่ถอยห่างออกไปเล็กน้อย
หญิงลัวเหลือบมองพี่สาวแล้วเอ่ยเบาๆ “พี่ใหญ่ วันนี้ท่านเป็น
อะไรไป คุณชายหลิวอุตส่าห์ช่วยเหลือ เหตุใดจึงพูดราวกับเขา
เป็นคนแปลกหน้าเช่นนี้”

“พบกันเพียงไม่กี่ครั้ง สันทนา กันไม่กี่คำ จะนับว่าเป็นคนรู้จัก เป็นสหายได้อย่างไร อีกทั้งชายหญิงสมควรเว้นระยะห่าง เขาเห็นข้าหมดสติ เหตุใดไม่เรียกหาเจ้าเล่า เหตุใดจึงอ้อมข้าเข้าห้องด้วยตนเอง”

“ท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม” หญิงลี้เห็นท่าทางพี่สาว พุดจาแปลกๆ ก็อดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปแตะหน้าผากดูอุณหภูมิ แต่กลับถูกปัดออกทันที

“ข้าไม่เป็นอะไร ข้าหายดีแล้ว ว่าแต่คุณชายหลินมาเยี่ยมข้าหรือยัง” หญิงฉยงถามถึงชายอีกคน

“พี่ใหญ่ ตอนนี้คุณชายหลินยังติดแอกอยู่ข้างล่าง คงยังไม่รู้ว่าท่านเป็นลม” หญิงลี้ฟังแล้วก็เริ่มเข้าใจว่าทำไมพี่สาวถึงไม่ดีใจหลังฟื้น

นางแอบเดาในใจว่าคงเกี่ยวกับสตรีนางนั้น...อวินเออร์ แม้จะบอกว่าเป็นน้องสาวของหลินเจ๋ว แต่สัญชาตญาณของสตรีกลับบอกหญิงลี้ได้ทันทีว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองต้องไม่ธรรมดาแน่

“ข้าจะลงไปดูว่าคุณชายหลินมีเรื่องให้ช่วยหรือไม่”
หญิงฉงว่าแล้วก็จะลุกออกไปทั้งที่ร่างกายยังไม่ฟื้นดี ทันทีที่
ผ้าห่มร่วงลงจากเตียง ร่างกายยังปรับตัวไม่ทัน จนเกือบจะล้ม
ไปข้างหน้า

หญิงลวี่รีบปราดเข้าประคองไว้ทัน “พี่ใหญ่ อย่าผื่นได้
หรือไม่ พักให้เต็มที่เถิด ข้างล่างมีข้าช่วยอยู่แล้ว”

“ข้าไม่เป็นอะไร ข้าช่วยได้” หญิงฉงยังคงตื้อตึงจะลุกให้
ได้

หญิงลวี่ถอนหายใจ “ถ้าท่านยังตื้ออีก ข้าจะไปเรียก
คุณชายหลินให้มาดูแลท่านเสียเลย!”

หญิงฉงชะงักทันที “ข้าไม่อยากเห็นหน้าเขา!” นางว่าจบ
ก็ยอมสงบลงในที่สุด

“เช่นนั้นข้าจะลงไปบอกคุณชายหลินเองก็แล้วกัน วันนี้
แม่ครัวคนสำคัญทำงานจนล้าหมอนนอนเสื่อเช่นนี้ คุณชายหลิน
สมควรมาขอบคุณท่านด้วยตนเอง”

หนึ่งฉยงพึงหัวเตียงไม่ตอบอะไรอีก แต่สีหน้าก็ชัดเจนว่า
อนุญาตให้น้องสามจัดการแทนแล้ว

หนึ่งลัวหัวเราะเบาๆ แล้วหมุนตัวจะลงไปชั้นล่าง แต่ยังไม่ทันถึงบันไดก็ได้ยินเสียงผิดปกติดังมาจากเบื้องล่าง

พอมองออกไปที่หน้าต่างกระจกลุ ก็เห็นว่าประตูใหญ่
ของฝูหมั่นไหลถูกปิดสนิท อีกทั้งในลานยังมีบุรุษแปลกหน้า
จำนวนหนึ่งเดินเข้ามาไม่หยุด

หนึ่งลัวพลันใจสั่น รีบหมุนตัวไปหน้าห้อง ลงกลอนประตู
จากด้านนอกอย่างแน่นหนา

เพียงไม่นานหลังจากนั้น ก็ได้ยินเสียงเอะอะโกลาหลดัง
ขึ้นจากชั้นล่าง ตามมาด้วยเสียงชายร่างใหญ่ตะโกนขู่เสียงแข็ง
“อย่าขยับ! ทุกคนอย่าได้ขยับ! ใครอยากมีชีวิตรอดก็จงอยู่นิ่งๆ!”

เสียงหนึ่งดังขึ้นอย่างสุขุม “พวกเจ้าเป็นใคร กล้าก่อเรื่อง
กลางวันแสกๆ เช่นนี้ ไม่กลัวทางการตามจับหรือไร” ผู้ที่เอ่ยก็
คือหลินเจวี

อีกฝ่ายหัวเราะลั่น “ฮ่าๆ ทางการหรือ หากพวกเรากลับ
ป่านนี้คงไม่โผล่มาแล้ว! บุตรชายนายอำเภอหลิวหรือ ถึงจะเก่ง
พอตัว แต่ไม่มีทหารอยู่ในมือ ตัวคนเดียวจะทำอะไรได้ ส่วน
ท่านเจ้าเมืองนะหรือ ฮ่าๆ เป็นได้แค่คนขี่ขาลาด!”

มีเสียงข้างในแว่วหัวเราะ “เอ๊ะ ท่านเจ้าเมืองอยู่ไหน เมื่อ
ครูยังเห็นอยู่เลย ฮ่าๆ กลัวจนไปมุดใต้โต๊ะแล้วกระมัง!”

ผู้คนที่เดินกันหันไปมอง ก็เห็นท่านเจ้าเมืองที่กำลังหมอบ
ใต้เก้าอี้ทำท่าจะคลานเข้าใต้โต๊ะ พอถูกจับได้ก็หน้าซีด ยก
ตะเกียบในมือขึ้นมาแก้เก้อ “ตะเกียบตก ขำกำลังหาอยู่...”

พูดจบก็ตั้งท่าเคร่งขรึม ลุกขึ้นชี้หน้าเหล่าคนร้าย “พวก
เจ้ามีตาไว้ดูหรือไม่! บังอาจก่อเรื่องเช่นนี้ ข้ามีอำนาจสั่งให้ฉีก
เนื้อพวกเจ้าทิ้งเดี๋ยวนี้!”

ทันใดนั้น เสียงหัวเราะเย็นๆ ดังขึ้น ชายหนุ่มผมเงินใน
ชุดขาวก็กระโดดข้ามกำแพงเข้ามาอย่างองอาจ ร่างสง่า ท่วงท่า
อหังการ

“อินอวีน? เป็นเจ้า! สวรรค์มีทางไม่ไป นรกไม่มีประตู
กลับถลันมา! วันนี้ข้าหลิวอี้จะสู้กับเจ้าให้ตายกันไปข้าง!” หลิวอี้

กัณฑ์หมายจะพุ่งเข้าใส่ แต่ถูกเมิงเทียนเจ้อที่เจี๊ยมมาตลอดยื่นมือขวางไว้ก่อนพร้อมส่ายหน้า

“อย่าใจร้อน เรื่องนี้ให้บริหารจัดการเอง” เมิงเทียนเจ้อส่งสัญญาณตา หลิวอี๋กัตรีมฝีปากแต่ก็ยอมถอยกลับมา มือกุมด้ามอาวุธแน่น เฝ้ายู่ที่ประตูอย่างพร้อมรบ

เหตุการณ์นี้ทำให้แขกที่เพิ่งกินดื่มกันอย่างรื่นเริง พากันหน้าซีดเผือด อาหารที่เพิ่งกลืนยังติดคอ มีเพียงความกลัวเข้ามาแทนที่

“เกิดอะไรขึ้น!”

“พวกคนพวกนี้เป็นใคร เหตุใดจึงบุกเข้ามาได้!”

“หรือจะเป็นศัตรูของตระกูลหลิน!”

แม้แต่ฮูหยินผู้เฒ่าหลินที่ปกติสุขุมเยือกเย็น คราวนี้ใบหน้ากลับซีดเผือดทันทีด้วยความวิตก!

เมื่อหลินเจ๋วเห็นสถานการณ์เช่นนี้ ก็ตัดสินใจแล้วว่าหากหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก็จะสู้จนตัวตาย อีกทั้งยังสั่งให้คนหาทางออกไปแจ้งทางการให้ได้ เขาจะถ่วงเวลาไว้ให้มากที่สุด

“ทุกคนถอยเข้าไปในเรือน อย่าออกมาเด็ดขาดหากข้า
ไม่สั่ง! ส่วนบุรุษ เตรียมอาวุธให้พร้อม!”

สิ้นคำ บางคนคว้าตะเกียบในมือขึ้นมาได้ แต่พอเห็นว่า
เล็กเกินไปก็เปลี่ยนใจคว้าเก้าอี้ บางคนวิ่งหาของแข็งหรือไม้
แท่งสั้นพอเป็นอาวุธป้องกันตัวได้

คนใจกล้ารับหาของสู้ ส่วนคนขี้ขลาดอ่อนรีบซ่อนตัวหลัง
คนอื่นเพื่อลดการถูกจับตามอง

ตอนนั้นเอง หึงลัวก็ปรากฏตัว รีบจัดแจงให้ทุกคนถอย
ไปยังห้องด้านหลังกับโถงบันได นางยังสั่งให้วินเออร์กับ
หลิวซื่อซื่อช่วยกันประคองฮูหยินผู้เฒ่าหลินขึ้นไปหลบในห้อง
ด้านบนก่อน

บทที่ 260 มอบน้องเปิด ให้เจ้าชั้นหนึ่ง

แม้ในยามวิกฤติ ฮุหยินผู้เฒ่าหลินยังไม่วายเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “นางหนู อย่าคิดว่าทำเช่นนี้แล้วจะเอาใจเข้าได้ เจ้าอย่าลืมสถานะของตัวเองเสียล่ะ”

หนึ่งลัว่ไต้ยิ่นก็ได้แต่ส่ายหน้า นางรู้อยู่แล้วว่าตนเป็นใคร จึงหันไปตอบอย่างไม่ยี่พระว่า “ฮุหยินผู้เฒ่าวางใจเถิด ข้าทำอะไรมีหลักการ ลงแรงแล้วต้องได้ผลตอบแทน งานไหนที่ไม่คุ้มข้าจะไม่ทำ”

ระหว่างที่พากันขึ้นชั้นบน อวี่นเอ๋อรรอดไม่ได้จึงกระซิบถามฮุหยินผู้เฒ่าหลินว่าเมื่อครู่หนึ่งลัว่หมายความว่าอย่างไร หลิวซือซือก็ฟังไม่เข้าใจเช่นกัน

ฮุหยินผู้เฒ่าหลินไม่ได้ตอบตรงๆ เพียงเอ่ยว่า “อย่าได้เลียนแบบนาง จะพาลเสียคนเปล่า”

อวินเออร์ไต้ยีนกลับส่ายหน้าน้อยๆ พลังพูดเสียงนุ่ม
“ท่านย่า ข้าว่าแม่นางหนึ่งก็ดีนัก ท่านดูเถิด อันตรายถึงเพียงนี้
นางยังให้เราขึ้นไปหลบ ส่วนตนกลับอยู่ข้างล่าง”

“หึ! ก็แค่อยากแย่งหน้าออกตัวเท่านั้นแหละ” หญิงชรา
ตอบเสียงเย็น

หลิวซือซือฟังแล้วหงุดหงิดจนทนไม่ไหว รีบสวนกลับ

“ฮูหยินผู้เฒ่า ท่านอย่าใส่ใจอันคับแคบมองคนใจกว้าง
อย่างหนึ่งแล้วได้หรือไม่ หนึ่งลั่วของข้าจิตใจดี ตรงไปตรงมา
ใครดีกับนาง นางยิ่งดีกลับไปสืบท่า!”

พอมั่นใจว่าฮูหยินผู้เฒ่าหลินปลอดภัยดีแล้ว หลิวซือซือก็
พูดสวนทันที “ท่านอยู่ดีๆ ไปเถิด ข้าจะลงไปดูหนึ่งลั่วของข้า!”

ฮูหยินผู้เฒ่าหลินเห็นหลิวซือซือหันหลังใส่ตนเพื่อไป
ช่วยหนึ่งลั่ว ก็อดบ่นไม่ได้

“ดูเถิด สตรีสมัยนี้ช่างกล้าจริงๆ!”

ด้านล่าง

“ทุกคนได้ยินแล้วใช่ไหม! คุณชายหลินสั่งให้พวกเจ้าถอยเข้าเรือน ใครไม่ยอมจับตัวก็ถอยให้หมด!”

ซานเชินตะโกนลั่นห้องโถง เสียงของเขาทั้งแหลมทั้งดังจนคนฟังอยากเอามืออุดหู

เมื่อคนถอยเข้าด้านในจนเกือบหมด เมิ่งเทียนเจ้อกับหลินเจ๋วสบตากันแล้วพูดว่า “เจ้าชาย ข้าขวา ตูกันหน่อยว่าใครจะจัดการได้ก่อน”

หลิวอี้เหินสองคนนี้แบ่งหน้าที่กันเองก็อดพูดไม่ได้ “พวกเจ้าสองคนไม่ยุติธรรมเลย จะสู้ทั้งที่ก็เรียกข้าด้วยสิ!”

สำหรับเมิ่งเทียนเจ้อแล้ว การปรากฏตัวของอินอวินไม่ใช่เรื่องเหนือความคาดหมาย เพราะเขารู้ว่าพวกนั้นหมายหัวเขามานาน

ครั้งก่อนหนีรอดไปได้ คราวนี้จึงย้อนมาล้างแค้น และในเมื่อวันนี้ผู้หมั่นโหลวจัดงานใหญ่ เชิญแขกผู้มีหน้ามีตาในตำบล

ชิงชานมาเกือบหมด หากเกิดเรื่องขึ้นมา ไม่ว่าใครจะบาดเจ็บ คนที่ต้องรับผิดชอบย่อมหนีไม่พ้นเมิ่งเทียนเจ้อ

เพราะไม่ว่าพวกเขาจะสำเร็จหรือไม่ ความผิดครั้งนี้ก็จะถูกโยนให้เมิ่งเทียนเจ้อเป็นคนรับผิดชอบอยู่ดี

“ดี เจ้าด้วยอีกคน” เมิ่งเทียนเจ้อยิ้มรับ หลิวอี้ตอรับทันที ชักไม้สั้นคู่ใจออกมา หมุนปลายไม้ในมือคล่องแคล่ว ปลายหนึ่งเป็นหอก อีกปลายเป็นลูกตุ้มเล็ก ดูก็รู้ว่าเป็นอาวุธลับของเขา

ทั้งสามยืนเรียงกันเป็นแนวหน้า ครองตำแหน่งซ้าย กลาง ขวา วางท่ากระหนาบฝ่ายตรงข้าม

อินวีนยืนกอดอก สายตาเย็นเฉียบจ้องเมิ่งเทียนเจ้อกับหนึ่งแล้ว “เมิ่งเทียนเจ้อกับนางเด็กตระกูลหนึ่ง ดีมาก หาเจอจนได้ พังให้ดี วันนี้ข้าต้องการแค่สองคน คือเจ้ากับนางหนูนั้น อย่าคิดหนีเข้าไปข้างในล่ะ!”

หนึ่งแล้วก้าวออกมาไม่เกรงกลัว ตวาดกลับเสียงดัง “ใครหนี! ข้าอยู่ที่นี่! ถ้าแท้จริงก็เข้ามาสู้กันตัวต่อตัว!”

หนึ่งลัว่เตรียมอาวุธลับของตนไว้พร้อม หากเกิดเหตุ
สุดวิสัย นางยังมีเสียวอยู่เป็นไฟตาย จะกลัวไปทำไม อีกวันก็
ไม่อาจข่มขู่นางได้ เพียงแต่ไม่อยากให้คนอื่นต้องเดือดร้อน
หรือตกใจไปมากกว่านี้

หนึ่งลัว่ยื่นสองมือเท้าเอว เผธิญหน้ากับศัตรูอย่างองอาจ
สามบุรุษขนบข้าง คุ่มกันนางกลางวงราวกำแพงเหล็ก!

อีกวันหัวเราะเยาะ “หิ! ฟังแต่บุรุษคุ่มกัน นับว่ามีฝีมือ
ตรงไหน หากเก่งจริงก็ออกมาสู้กับข้าตัวต่อตัว! คราวก่อนเจ้า
ทำให้ข้าบาดเจ็บ ข้ายังไม่ลืมหรอกนะ!”

หนึ่งลัว่เชิดหน้าตอบ “ได้สิ! ครั้งก่อนข้าทำได้ วันนี้ข้าก็
ทำได้เหมือนเดิม!”

เมื่งเทียนเจ๋อได้ยินหนึ่งลัว่ยั่วยุตศัตรูก็ขมวดคิ้ว
ส่งสัญญาณทางสายตา “กลับไปเดี๋ยวนี้ อย่าหุนหันพลันแล่น
ชีวิตผู้คนที่นี่ล้วนสำคัญ อย่าสร้างปัญหา!”

หนึ่งลัว่ค่อนข้างหนึ่งที่ แล้วสวนทันควัน “มาเถิด พวกเรา
สองคนเดินเข้าหากันสามก้าวแล้วลงมือพร้อมกัน ดีหรือไม่!”

นางก้าวออกไปข้างหน้าทันที เมื่งเทียนเจ้อจะเข้าห้าม แต่ซานเชนรีบใช้สื่อสารผ่านจิต ทำให้เขาชะงักและประหลาดใจ นัก คิดในใจว่า ไม่เสียแรงที่สำนักเจิ้งอี่สืบสายมาดี ถึงได้มีวิชาสื่อสารผ่านจิตที่ควรสูญหายไปแล้ว

หนึ่งลั่วเดินออกมาอย่างองอาจ อี๋นอวี่นก็สาวเท้าออกมา สามก้าวเช่นกัน พวกสมุนจะเข้าขวาง กลับโดนเขาดำไล่กลับไป

เมื่งเทียนเจ้อลอบรวบรวมพลัง เตรียมถลันเข้าโจมตี อี๋นอวี่นทันทีที่มีช่องว่าง เพราะหากจับผู้นำได้ พวกลูกน้องก็ไม่เหลือพิษสง

อี๋นอวี่นยิ้มเหี้ยม “ดี! เจ้ากล้าดีนัก เช่นนั้นอย่าโทษว่าข้าไม่ปรานี!”

“เช่นนั้นก็ดี ท่านพร้อมหรือยัง สาม...สอง...หนึ่ง...” ทันทีที่หนึ่งลั่วกับอี๋นอวี่นเอ่ยคำว่า ‘หนึ่ง’ พร้อมกัน หนึ่งลั่วก็รู้สึกว่ามีของอยู่ในมือ นางไม่รอช้า รีบขว้างใส่หน้าอี๋นอวี่นทันที จากนั้นถอยหลังสองก้าวพร้อมกับก้าวเท้าด้วยท่วงท่าแปลกประหลาด เบี่ยงตัวหลบออกไปทางด้านข้างในพริบตา

ในพริบตา ปลายแขนเสื้อของนางก็ยิ่งถูกดอกเล็กพุง
เฉียดใบหู พร้อมกับขาเปิดอย่างฉับโศฟาดเข้ากลางหน้าอินอวิน
เต็มแรง!

ขาเปิดค้างบนหน้าอีกฝ่ายครู่หนึ่ง

ภาพตรงหน้านี้ช่างแปลกประหลาดเกินบรรยาย ต่อให้
คนที่พากันหลบไปด้านหลังเพราะหวาดกลัวและตึงเครียด พอ
ได้เห็นเข้าก็ยังอดขำไม่ได้

หนึ่งลั่วหัวเราะเยาะ “วันหนึ่งงานชมเปิดของผุ้หมั้นโหลว
ใครมาก็ได้กิน เช่นนั้นกินขาเปิดแทนแล้วกัน! รสชาติดีหรือไม่
เล่า”

อินอวินโกรธจนหน้าแดง รู้สึกว่าตนถูกหยามเกียรติ
อย่างร้ายแรง เขาคิดว่าครั้งก่อนเป็นเพราะหนึ่งลั่วบังเอิญเท่านั้น
ดังนั้นครั้งนี้เขาจึงตั้งใจจะใช้ไม้ตายและอาวุธที่ถนัดที่สุดของตน
...แล้วอ่อน!

“คอยดูท่าไม้ตายของข้า!” เสียงแล่หวดฟาดกลางอากาศ
ดังพื๊บ ลมแรงพุ่งตรงเข้าหาหนึ่งลั่ว นางตั้งใจจะใช้ท่าก้าวหลบ
เช่นเดิม แต่รอบตัวกลับเต็มไปด้วยเงาแล่ปิดทุกทิศทาง

มือของหญิงลี้ล้งจะไปคว้าอาวุธลับ แต่ยังไม่ทันได้ใช้
พลันรู้สึกว่ามีมือใหญ่กว่าเอวนางแล้วจุดนางขึ้นไปทันที

“ไหนว่าจะสู้กันตัวต่อตัวอย่างไรเล่า ยังจะใช้เล่ห์กลอีก
เจ้าเป็นสุภาพชนได้อย่างไร!” เมิ่งเทียนเจ้อพุ่งร่างขึ้นดูจพยัคฆ์
โบทายแขนเสื้อ ชัดลมปราณรุนแรง เงามัธจางลงทันตาแล้ว
สะบัดกลับไปทางอื่นวันเอง

ในจังหวะนั้น เมิ่งเทียนเจ้อก็อุ้มหญิงลี้ล้งกลับมาวางอย่าง
มั่นคงด้านหลัง “ดูให้ดี คราวนี้ข้าจะสั่งสอนเขาเอง!”

บทที่ 261 มีอำนาจบารมี

หนึ่งล้วยเห็นเมิ่งเทียนเจ้าจัดการอีกฝ่ายได้อยู่หมัดก็ยิ้มหวาน “ดูสิ ท่านมาช่วยข้าอีกแล้ว ข้าขอบคุณากปิตุประตู่ที่กระต่ายที่สุด!”

อันอวินถูกเมิ่งเทียนเจ้าหักหน้าไม่พอ หนึ่งล้วยยังมาหยามซ้ำอีก เขาก็แทบคลั่ง ปากสบถแล้วตะโกนสั่งสมุน “ลุย! ฆ่าพวกเขาให้หมด อย่าให้เหลือสักคน!”

สิ้นเสียง สายตาทุกคู่เห็นชายฉกรรจ์สิบกว่าคนป็นข้ามกำแพงเข้ามาอีก จากท่าทางของพวกมันแล้วล้วนเป็นพวกมีฝีมือทั้งสิ้น

เมิ่งเทียนเจ้ากลับยกมือขึ้นจุดควันไฟ จากนั้นพลันมีแสงวาบเป็นดอกไม้ไฟแตกกระจายกลางอากาศ ริมฝีปากเขายกยิ้มบาง “ดีละ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาออกไปเรียกคนเพิ่ม”

คิดว่าจะสู้กันจนและเสียอีก แต่พอสัญญาณถูกปล่อย
ออกไป ไม่นานพวกคนร้ายก็ถูกกดหัวลงทั้งหมด อีโนวินโดน
เมิ่งเทียนเจ้อัดจนกระดูกเลือดนอนแน่นิ่ง

เมิ่งเทียนเจ้อยกเท้าเหยียบหน้าเขา กล่าวเสียงเย็น
“จำไว้ ข้าเกลียดพวกบุรุษที่ลงไม้ลงมือกับสตรีที่สุด” จากนั้น
ยกเท้าสะบัดข้ามหน้ามันเดินผ่านไปอย่างไม่มีไยดี

อีโนวินกัดฟันคำรามเสียงสั้น มือขว่นพื้นจนเป็นรอย
“เมิ่งเทียนเจ้อ ข้าจะไม่ยกโทษให้เจ้า!”

เมิ่งเทียนเจ้อยืนตรงเอ่ยว่า “เจ้าจะรอดได้หรือไม่ก่อน
เถอะ”

“ฮ่าๆ สุดยอด! คุณชายของข้าสุดยอด!” ซานเชินหัวเราะ
ลั่น ท่ามกลางคนที่ตะลึงค้าง เขาไม่รีรอ กระโดดขึ้นโต๊ะแล้วดัก
กับข้าวกินไม่หยุด

หลินเจ๋วี่ที่เห็นทั้งหมดก็ต้องยอมรับว่าเมิ่งเทียนเจ้อเก่ง
กว่าที่ตนเคยคาดไว้มากนัก

หนึ่งตัวเองก็หัวใจพองโตนัก กระซิบกับหนึ่งเสียงเสียง
“เห็นหรือไม่ พี่เม้งของเจ้าเก่งมากใช้หรือไม่!”

หนึ่งเสียงเสียงพยักหน้าหงิกๆ แล้วถามเสียงเล็ก “แล้ว
เมื่อไหร่พี่เม้งจะสอนวิชาให้ข้าเล่า”

“พี่เม้งมีงานมากมาย ให้ข้าสอนก่อนแล้วกันนะ!” หนึ่งล้วย
ตอบ

“จริงหรือ! เยี่ยมเลย!” เด็กชายร้องอย่างดีใจ

หลังจากเรื่องนี้ ทุกคนก็เปลี่ยนมุมมองต่อผู้หมั่นโหลว
ไปไม่น้อย ได้ฟังปากคนใหญ่คนโตอย่างเม้งเทียนเจ้อ ทั้งยังมี
แม่ครัวฝีมือเยี่ยมคอยช่วยเหลือ ผู้หมั่นโหลวแห่งนี้ไม่โง่งงก็
คงเป็นไปได้แล้ว

มีคนสั่งเปิดอย่างหนึ่งกรอบทันที หนึ่งล้วยซึ่งคาดการณ์ไว้
ล่วงหน้าแล้วก็รีบให้ลุงผู้เก็บบันทึก จดชื่อคนสั่งให้ครบถ้วน
จัดการเตรียมการทุกอย่างให้เรียบร้อย

เหตุการณ์เช่นนี้เหมือนจะทำให้หวังเหลียนเอ๋อรัตกใจ
ไม่น้อย นางจึงเลื่อนเวลานัดพบกับหนึ่งล้วยออกไป หนึ่งล้วยยังคง

ยิ้มส่งแขกออกไปตามปกติ ทว่าก่อนที่หวังเหลียนเอ๋อร์จะจากไป นางกลับหันมาถามหนึ่งลั่วด้วยคำถามประหลาดประโยคหนึ่ง “แม่นางหนึ่งดูสนิทกับคุณชายรองเมืองมาก พวกเจ้าทั้งสองสนิทกันมากหรือ”

“เขาเป็นอาจารย์ของน้องชายข้า อีกทั้งยังเป็นลูกค้าประจำของข้าด้วย เจ้าคิดว่าเป็นเช่นไรเล่า” หนึ่งลั่วตอบ

หวังเหลียนเอ๋อร์กะพริบตาปริบ ๆ สิ้นหนักราวกับเข้าใจทุกอย่างแล้ว “ขอลา ไว้ค่อยพบกันคราวหน้า”

ต่อจากนั้นนายท่านผู้เฒ่าเมื่อกับอาจารย์ใหญ่จากสำนักศึกษาชิงชานก็เตรียมตัวจะกลับ แต่ก่อนที่อาจารย์ใหญ่จะไป เขาได้กล่าวถึงเรื่องการรับศิษย์ใหม่กับหนึ่งลั่ว “อาจารย์ใหญ่สำนักศึกษาของพวกท่านเปิดรับศิษย์ใหม่ก่อนเวลาหรือ”

“ข้าได้ยินมานว่าน้องชายเจ้ามีพรสวรรค์ด้านการคำนวณไม่เลว สำนักของพวกเราฝึกฏลับอยู่ว่า หากผู้ใดมีความสามารถด้านใดเป็นพิเศษ ก็สามารถรับเข้าเรียนเป็นกรณีพิเศษได้” อาจารย์ใหญ่พูดจบก็หันไปมองหนึ่งเสียงเสียง ก่อนจะยื่นมือไป

ลูปศีรษะเด็กน้อยอย่างเอ็นดู สีหน้าดูสนใจยิ่ง “เด็กน้อย เจ้าสนใจจะมาเรียนที่สำนักศึกษาชิงซานของพวกเราหรือไม่”

“สนใจขอรับ ข้าอยากรู้ว่าที่นั้นมีข้าวกินและมีที่พักด้วยหรือไม่” สิ่งทีหนึ่งเสียงเสียงสนใจที่สุดคงไม่พ้นสภาพความเป็นอยู่ มากกว่าจะกังวลว่าตนจะเข้าเรียนได้หรือไม่

เมื่อได้ยินดังนั้น ผู้คนรอบข้างก็พากันหัวเราะออกมา ในทันที เด็กคนนี้ไม่เหมือนเด็กทั่วไปจริงๆ

“ท่านอาจารย์ใหญ่หมายความว่า พวกเราจะไปสอบเมื่อไหร่ก็ได้ใช่หรือไม่เจ้าคะ” หญิงสาวถามด้วยรอยยิ้มยินดี

“ได้สิ แต่หากเจ้านำอาหารอร่อยๆ ของเจ้ามาด้วย ข้าจะยิ่งยินดีต้อนรับเลยทีเดียว”

“เด็กน้อยเอ๋ย ข้าฝากความหวังไว้กับพวกเจ้าด้วยนะ” นายท่านผู้เฒ่าเมื่อกกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“พวกเราจะพยายามอย่างเต็มที่เจ้าคะ นายท่านผู้เฒ่าเดินทางปลอดภัยนะเจ้าคะ ท่านอาจารย์ใหญ่ก็เช่นกัน” หญิงสาวไม่คาดคิดว่าการไปสอบเข้าสำนักศึกษาชิงซานจะตกลงกันได้

เพียงไม่กี่คำ อาจเป็นเพราะนายท่านผู้เฒ่าเมื่องช่วยเอ่ยปากฝังให้ก็เป็นได้

เมื่อคนใหญ่คนโตทั้งสองจากไปแล้ว คนอื่นๆ ที่เหลืออยู่ก็ทยอยร่ำลากันออกไปทีละคน

เหลือเพียงหนึ่งฮวนที่รู้สึกว่่าพ่อตาของนางทำตัวขายขี้หน้า คุณชายรองเหยียนกับไปให้ถึง ฮูหยินผู้เฒ่าหลินกับอวินเออร์

“หิ! ข้าละอยากดูนั้กว่าเขาจะปกป้องเจ้าตลอดไปได้หรือไม่” หนึ่งฮวนหันมากล่าวด้วยน้ำเสียงเหน็บแนมก่อนจะก้าวออกไป

“เรื่องนี้ไม่ต้องให้เจ้ากังวลหรอก ข้าว่าเจ้าควรห่วงเรื่องของตัวเองก่อนจะดีกว่า ระวังเท่าให้ดีล่ะ!” หนึ่งลั่วเพิ่งพูดจบ หนึ่งฮวนที่ก้าวถึงธรณีประตูก็สะดุดล้มลงทันที หากไม่ใช่เพราะนางคว่ำกรอประตู่ไว้ได้ทัน คงล้มไปแล้วแน่ แต่เพราะออกแรงมากเกินไป ชายกระโปรงของนางก็ขาด เสียงดังชัดเจน ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นได้ยินกันหมด

“หนึ่งลัว เจ้าปากสุนัข! หี! ต่อไปมีข้าก็ไม่มีเจ้า มีเจ้าก็ไม่มีข้า!” หนึ่งฮวนด่ากราด

“คนเรานะ อย่าจิตใจคับแคบจนเกินไป ควรเผื่อทางถอยให้ตัวเองบ้าง มิฉะนั้นวันใดดวงตกขึ้นมา คนช่วยอาจเป็นเจ้าเองก็ได้”

หนึ่งฮวนเพิ่งจะพูดคำขู่ว่า ก็พลันได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหู พร้อมลมแผ่วพัดผ่าน นางตกใจจนหดคอ ไปหน้างามซีดเผือด คว่ำแขนสาวใช้ข้างกายไว้แน่นแล้วทวาดเสียงดัง “ใครกัน! ใครพูด ออกมาเดี๋ยวนี้!”

แล้วสิ่งที่ทุกคนเห็นต่อมาก็คือ หนึ่งฮวนยกมือขึ้นตบหน้าตัวเองฉาดใหญ่

“นี่กรรมที่เขาเรียกว่าคนทำชั่วไว้มาก ย่อมหาเหตุตายเอง!” หนึ่งลัวมองหนึ่งฮวนพลงเอ่ยเสียงเย็น

ไปให้ถึงที่เห็นฉากนี้เข้า ในใจก็แอบหวาดหวั่น รีบลุกขึ้นเอ่ยว่าตนมีธุระแล้วขอตัวกลับทันที

คุณชายรองเหยียนที่มาด้วยกัน พอเห็นนางจะกลับก็ลูกร่ำลาเช่นกัน ก่อนจะหันมาทางหนึ่งล้วยกล่าวว่า “อย่าลืมสัญญาของพวกเราเสียล่ะ หนังสือเสร็จเมื่อไหร่ รีบแจ้งข้าด้วย”

หนึ่งล้วยก็รับ “ยอมได้!”

พอแน่ใจว่าปลอดภัยแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าหลินก็ลงจากเรือนชั้นบนด้วยความช่วยเหลือของอวินเออร์ แต่ไปหน้ายามนี้กลับไม่อาจยืมได้เลย พอเห็นหนึ่งล้วยก็อดตำหนิไม่ได้

หันไปพรับหน้าหลินเจี๊ว ว่าหนึ่งล้วยชอบหาเรื่อง ไม่รู้จักเจียมตน นึกว่าตัวเองมีฝีมืออยู่หน่อยก็ลืมนฐานะเดิมเสียแล้ว

“ท่านย่า นางไม่ใช่คนเช่นนั้น ท่านเข้าใจผิดแล้ว โชคดีที่วันนี้ไม่เกิดเรื่องร้าย งานชิมเปิดของพวกเราก็ยังถือว่าประสบความสำเร็จ วันนี้ขายออกไปแล้วสิบตัว ตัวละห้าตำลึง กำไรสี่ตำลึง เป้าหมายต่อวันของพวกเราคือห้าสิบตัว ถ้าขายได้เท่านี้ทุกวัน แคร่รายได้จากเบ็ดอย่างหนึ่งกรอบอย่างเดียวก็น่าจะได้กำไรเกือบสองร้อยตำลึงเลยนะ”

บทที่ 262 หิน

ออกจากบ้าน

ฮูหยินผู้เฒ่าหลินได้ฟังถึงกับอ้าปากค้าง หากไม่มีใครบอกนางคงไม่รู้ พอได้ยินก็ถึงกับตกใจ แม้จะผ่านร้อนผ่านหนาวมาไม่น้อย ก็ยังอดประหลาดใจไม่ได้ เมื่อได้ยินหลินเจ๋วคำนวณให้ฟัง นางเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจนัก “ถ้าเปิดให้กำไรมากขนาดนี้ แล้วเหตุใดหนึ่งลั่วถึงไม่ขายเองล่ะ...อ้อ เข้าใจแล้ว นางคงไม่มีเงินทุนพอ หากนางมีทุน ป่านนี้คงตั้งเตาเองไปนานแล้วกระมัง”

หลินเจ๋วไม่เข้าใจว่าทำไมฮูหยินผู้เฒ่าถึงมีอคติกับหนึ่งลั่วถึงเพียงนี้ เห็นท่านย่าของตนเข้าใจผิดไปไกล เขาจึงรีบร้อนอธิบาย “ท่านย่า ผู้รู้จักรักตอบแทนบุญคุณ เปิดนี้นางตั้งใจทำเพื่อขอบคุณข้าที่เคยช่วยพี่สาวของนาง นางตั้งใจช่วยข้าอย่างแท้จริง อีกอย่าง โรงงานบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของพวกเรา ก็เตรียมพร้อมหมดแล้ว อีกไม่นานก็จะเปิดการผลิต หากขาดการช่วยเหลือของอาลั่ว พวกเราแม้แต่เหวินเตียวก็อาจจะหาไม่ได้ด้วยซ้ำ นางมีเคล็ดลับมากมาย หากนางอยากหาหุ้นส่วนใหญ่

กว่านี้ก็ได้ แต่เพราะนางรู้จักบุญคุณ นางจึงเลือกร้านของ
พวกเรา พวกเราจะทำให้คนดีเช่นนางผิดหวังไม่ได้เด็ดขาด”

“ฟังดูแล้วก็พอใช้ได้อยู่ เพียงแต่เจ้าเวิร์เธีย ข้ากินเกลือ
มากกว่าที่เจ้ากินข้าว เรื่องในโลกนี้อะไรใจใครจนหมดใจ
แม้ตอนนี้นางจะตั้งใจช่วย แต่เจ้ากับนางก็เป็นเพียงหุ่นส่วน
การค้าเท่านั้น อย่าได้เผลอใจจนเกิดเรื่องอันไม่สมควร เรื่องนี้
ข้าจะไม่ยอมเด็ดขาด” ฮูหยินผู้เฒ่าพูดพร่ำด้วยความหวังดีต่อ
หลานชาย

หลินเจ๋วได้ฟังก็รู้สึกวาท่านยำคิดมากเกินไป คำพูด
เช่นนี้หากอ้าวมาได้ยินเข้าคงเสียใจมากเป็นแน่ เขาจึงรีบตอบ
“ท่านย่า ท่านนั่งอยู่แต่เรือนทุกวัน คงคิดมากเกินไปแล้ว พวกเรา
จะไปมีเรื่องอย่างนั้นได้อย่างไร ท่านวางใจเถอะ ไม่มีทางเป็น
เช่นนั้นแน่นอน”

“ถ้าเจ้ารับปากเช่นนี้ ข้าก็วางใจได้บ้าง อวินเออร์ดีกับ
เจ้าเพียงใด เจ้ารู้แก่ใจ อีกทั้งกิจการผูกหมั้นโหลวของพวกเรา
ตอนนี้ก็เริ่มตั้งตัวได้แล้ว เจ้าอย่าได้ประมาทเด็ดขาด พวกคนแก่
พวกนั้นยังจ้องจะรังแกพวกเราอยู่ตลอดเวลาเชียวนะ”

หลินเจี๋ยพยักหน้าหนักแน่นแล้วเอ่ยว่า “ทราบแล้วขอรับ ทุกอย่างข้ารู้ดี ข้าจะจดจำคำสั่งสอนของท่านปู่ ท่านย่า และท่านพ่อให้ขึ้นใจ จะทำให้ผู้หมั่นโหลวรุ่งเรืองยิ่งขึ้น เป็นตั้งป้ายทองคำ¹ให้จงได้!”

ไต้ยินดังนั้น ฮูหยินผู้เฒ่าหลินจึงยิ้มออกมา นางยืนกายลุกขึ้นด้วยไม้เท้าหุ้มงาช้าง พลางเอ่ยก่อนจะกลับเรือนว่า “คตินี้กลับไปนอนที่บ้านเถอะ ให้คนในบ้านดีใจไปพร้อมกัน ข้าจะให้เตรียมสำหรับมื่อเด็กไว้ให้ด้วย”

“ท่านย่า เรื่องนี้ไม่ต้องเป็นห่วงขอรับ ข้ายังมีเรื่องอีกมากที่ต้องจัดการ หากทำเสร็จแล้ว ข้าจะกลับไปทันที”

เมื่อครู่ในโถงยังเต็มไปด้วยผู้คน ทว่าบัดนี้กลับร้างผู้คน จนหมดสิ้น เหลือไว้เพียงสำหรับคาวหวานที่เหลือวางกองไว้บนโต๊ะ

ลุงผู้รับสั่งการ “เก็บให้หมด!” ทันใดนั้นบรรดาคนงานร้านก็เร่งมือเก็บกวาดทันที

¹ ป้ายทองคำเป็นสำนวนจีนหมายถึงมีชื่อเสียงโด่งดังและน่าเชื่อถือ

พอทุกอย่างเรียบร้อย หลินเจ๋วก็เรียกคนสำคัญของ
ผู้หมั้นโหลวเข้าห้องเล็กเพื่อปรึกษาหารืองาน

หนึ่งลั่วเห็นหลินเจ๋วจัดการธุระเสร็จ จึงเล่าเรื่องหนึ่งฉยง
ไม่สบายให้ฟัง หลินเจ๋วฟังแล้วรีบเอ่ยว่า “ไปเชิญหมอจาก
เจียนจินถึงมาด่วนที่สุด ให้ท่านหมอจัดยาที่ดีที่สุดให้ด้วย”

เขาหันไปมองลุงฝู ลุงฝูก็เข้าใจทันที แสร้งกล่าวว่าตนมี
เรื่องต้องจัดการแล้วรีบถอยออกไป

ตอนนี้จึงเหลือเพียงหลินเจ๋วกับหนึ่งลั่วอยู่ในห้อง

“คุณชายหลิน ข้าว่าท่านก็เป็นคนฉลาด ย่อมมองออกว่า
พี่สาวข้ามีใจให้ท่าน คราวนี้นางช่วยท่านไม่น้อย ท่านคงไม่คิด
จะทำให้พี่สาวข้าผิดหวังกระมัง”

หลินเจ๋วจ้องหนึ่งลั่วแน่นิ่ง ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง
“อาลั เจ้าคงยังไม่เข้าใจ เรื่องนี้ไม่มีวันเป็นไปได้ ข้าไม่ยอมยกให้
ความหวังพี่สาวเจ้า นางจะเสียใจภายหลัง สู้ไม่ให้ความหวังเสีย
แต่แรกจะดีกว่า”

“ท่านช่าง...โหดร้ายยิ่งนัก แม้แต่จะไปปลอบนางสักคำ ท่านก็ไม่คิดจะทำเลยหรือ” ตอนแรกหนึ่งล้วยยังคิดว่าหลินเจี๋ยมีใจให้พี่สาวตนก็ถึงกับชะงักไป คาดไม่ถึงว่าแม่เพียงให้ไปดูหน้านาง เขาก็ยังไม่ยอมไป ทั้งยังปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

“นี่ไม่เกี่ยวกับปลอบหรือไม่ปลอบ แต่สิ่งที่นางต้องการ ข้าให้ไม่ได้ เช่นนั้นก็ให้คนที่สามารถให้ได้เป็นผู้ให้เถิด ไปตามลุงผู้มา พวกเราจะหารือกันเรื่องจัดการงานวันพรุ่งนี้”

ยังพูดไม่ทันขาดคำ สิ่งที่เกิดขึ้นก็พลันเกิดจริง หนึ่งฉยงวิ่งพรวดออกมา มือยังปิดปากกลั้วสะอื้น หนึ่งล้วยเห็นเพียงแวบเดียวก็รู้ว่าพี่สาวตนคงได้ยินทุกถ้อยคำแล้วจึงเป็นเช่นนั้น

“พี่ใหญ่ ฟังข้าก่อน!”

“พี่ใหญ่!” หนึ่งล้วยพยายามคว้ามือหนึ่งฉยงไว้ แต่กลับถูกนางสะบัดออกเต็มแรง หนึ่งล้วยที่ไม่ทันระวังจึงล้มลง ศีรษะกระแทกกับผนังดัง ‘โครม’ ความเจ็บปวดทำให้ภาพตรงหน้าพร่ามัว ความคลื่นเหียนผุดขึ้นเต็มอก

หนึ่งฉยงกลับไม่ได้หันกลับมามองแม้แต่บ่อย นางวิ่งพรวดออกไปยังลานด้านนอกทันที

“ข้าจะไปตาม!” หญิงเวยเห็นดังนั้นก็รีบวิ่งตามไปด้วย

หากแต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่า หลิวอี้ซึ่งซ่อนอยู่เงียบๆ มาโดยตลอดก็ก้าวตามออกไปเช่นกัน

“อาลั้ว เจ้าเป็นอะไรหรือไม่” หลินเจ๋อรีบเข้ามาจะประคอง

หญิงลั่วมองเขาตาขวางทันที “อย่าแตะต้องข้า เรื่องทั้งหมดก็เพราะท่านนั้นแหละ หากพี่สาวข้าเป็นอะไรไป ข้าจะไม่อย่างกรายเข้าผู้ห่มั่นโหลวของท่านอีก!”

โดนต่อว่าเช่นนี้ แม้หลินเจ๋อจะเห็นใจแต่ก็อดแหวะกลับไม่ได้ “เจ้าไม่มีเหตุผลเลย ข้าก็อธิบายแล้วไม่ใช่หรือว่าข้าไม่อาจฝืนใจรักคนที่ไม่ได้รัก หากให้เจ้าต้องครองคู่กับคนที่เจ้าไม่ชอบ เจ้าจะยินยอมหรือไม่!”

“ข้าแค่อยากให้ท่านดูแลปกป้องนางสักหน่อย จะตายหรืออย่างไร!” หญิงลั่วตะคอกใส่เขา

“เรื่องที่ไม่มีวันเป็นไปได้ ก็ไม่ควรให้ความหวัง ความเจ็บปวดระยะสั้นย่อมดีกว่าทรมานระยะยาว” หลินเจ๋อเย่อย่างเด็ดเดี่ยว

“หึ! เห็นที่ท่านคงมีประสบการณ์มากนักละสิ ดี! ต่อไปนี้อย่าได้พูดกับข้าอีก ข้าจะกลับบ้านเดี๋ยวนี้ เรื่องเปิดอย่างหนึ่งกรอบของพวกเรา ก็เลิกล้มเสียเถอะ!”

“หยุดเดี๋ยวนี้!”

หนึ่งลัว่ไม่ฟัง สะบัดมือคว้าหนึ่งเสียงเสียงแล้วหมุนกายจะก้าวออกไปทันที

เห็นหนึ่งลัว่โกรธจนไม่อาจจะรับอารมณ์ได้ หลินเจ๋อได้แต่ถอนใจยาว “เอาเถิด เช่นนั้นข้าจะบอกความจริง ความจริงแล้วบ้านข้าให้ข้าหมั้นหมายกับสตรีนางหนึ่งตั้งแต่ยังเยาว์วัย ข้าจึงไม่อาจให้คำสัญญาแก่สตรีอื่นได้อีก”

“ในเมื่อเป็นเรื่องที่ไม่มีทางเป็นไปได้ เหตุใดข้าจะต้องไปทำร้ายหัวใจสตรีอีกคนด้วยเล่า ขอให้เจ้าเข้าใจข้าด้วยเถิด”

หนึ่งลัวถึงกับกั๊กฟันกรอด “เหตุใดไม่บอกให้เร็วกว่านี้! ถ้าท่านบอกตั้งแต่แรก เรื่องราวคงไม่ลากมาจนถึงตอนนี้ ข้าหมดคำจะพูดกับท่านแล้วจริงๆ”

“เป็นคุณหนูวินเออร์ใช่หรือไม่” หนึ่งลัวถามต่อ

“อืม” หลินเจ๋วพยักหน้ารับด้วยสีหน้านิ่งสงบ

“ดูเถิด ท่านทำเรื่องวุ่นวายใหญ่โตขนาดไหน” หนึ่งลัวพูดพลางเงื้อมมือฟาดแขนหลินเจ๋วไปที่หนึ่ง แต่พอออกแรงศีรษะที่ปูดบวมอยู่ก็ได้รับความกระทบกระเทือนไปด้วย

“โอ้ย!”

“เจ็บละสิ สมแล้วที่ดื้อด้านนัก” หลินเจ๋วพูดพลางจะเอื้อมมือไปดูบาดแผลบนหัว

หนึ่งลัวรีบเบี่ยงตัวหนี แล้วใช้มือแตะะคลำที่หัวเบาๆ นางคลำไปโดนก้อนบวมเป่งบนหน้าผากที่เกิดจากการกระทบก้นหน้า บริเวณนั้นดันเป็นกระดูกพอดีจึงยิ่งปวดแสบปวดร้อนขึ้นอีกหลายส่วน แคะแตะยังเจ็บจี๊ด ตอนนี่ยังแสบร้อนอยู่

หนึ่งฉยงคงจะพาลโกรธนางมาก ถึงได้สะบัดแรงขนาดนี้

บทที่ 263 เจอพวกขี้เมาที่ไร ไม่เคยมีเรื่องดี

“เสียงเสียง ไปเถิด กลับบ้านกัน” หญิงลัว่คว้ามือหญิงเสียงเสียงเตรียมจะพาออกไป

“นี่ ข้าก็พูดขนาดนี้แล้ว เจ้าจะยังไปอีกหรือ” หลินเจ๋วถึงกับทำหน้าเหมือนถูกฟาดด้วยหมัดนับหมื่น เจ็บใจนัก

“ท่านก็ให้คนไปตามพี่สาวข้าสิ ในโลกนี้ยังจะมีเจ้าของร้านที่เลือดเย็นกว่านี้อีกหรือไม่” หญิงลัว่กล่าวจบก็มองหลินเจ๋วอย่างตำหนิ ก่อนจะหันหน้าหนีไปไม่มองเขาอีก

สีหน้าหลินเจ๋วพลันผ่อนคลาย กลายเป็นยิ้มแล้วออกคำสั่งเสียงเข้ม “ทุกคนหยุดมือเดี๋ยวนี้! ใครวิ่งได้วิ่ง ใครเดินได้เดิน ตามหาหญิงฉงโดยด่วน!”

เห็นหลินเจ๋วยังมีมุมที่เหมือนเด็กหนุ่ม หญิงลัว่ได้แต่นึกในใจว่าชายผู้นี้ก็เป็นคนมีชีวิตชีวาดีนัก

หนึ่งล้วยฝากหนึ่งเสียงเสียงไว้กับนักพรตซานเฉิน เจ้าหนูน้อยยังดื้ออยากตามนางไปด้วย แต่หนึ่งล้วยเกรงว่าฟ้ามีดแล้ว หากพาไปด้วยจะลำบาก อีกทั้งวันนี้เด็กน้อยก็เหน็ดเหนื่อยมาตลอดวันแล้ว จึงฝากเขาไว้กับซานเฉิน

ตอนแรกหนึ่งเสียงเสียงไม่ยอม แต่หนึ่งล้วยกระซิบว่าซานเฉินเก่งกาจไม่แพ้เมิ่งเทียนเจ้อ เด็กน้อยจึงยอมอยู่ข้างกายเขาอย่างว่าง่าย

ตอนที่หนึ่งล้วยก้าวออกไป หนึ่งเสียงเสียงยังมองนางตาแป๋ว เสียงออดอ้อนสั่งกำชับให้รีบหาพี่ใหญ่ให้เจอ แล้วกลับพร้อมกัน

เด็กอย่างไรก็เป็นเด็ก ตกกลางคืนก็มักจะห้วงหาและคิดถึงบ้านอยู่เสมอ

หนึ่งล้วยจะไม่ร้อนใจได้อย่างไร พี่ใหญ่หายไป นางกระวนกระวายยิ่งกว่าผู้ใด ที่สำคัญไปกว่านั้น เห็นชัดว่าครั้งนี้พี่ใหญ่เข้าใจนางผิดไปอีกแล้ว

ไฉนว่าพี่ใหญ่ใจดีซื่อสัตย์? ทำไมตัวจริงถึงไม่เหมือนที่นางคิดไว้เลยละ กลับเป็นหนึ่งเวยที่ดูเหมือนจะอารมณ์ร้อน แต่

กลับไม่เคยก่อเรื่องแปลกประหลาดอะไร ทั้งทำงานอย่างขยัน-
ขันแข็ง น่าไว้วางใจมากที่สุด ส่วนหนึ่งเสียงเสียงฉลาดน่ารัก
เป็นดวงใจของนาง เพียงเรื่องนี้ก็ทำให้รู้สึกอ่อนใจอยู่บ้าง ดังนั้น
นางจึงตั้งใจจะเลี้ยงดูหนึ่งเสียงเสียงจนเติบโตใหญ่อย่างดี

วันนี้อาจารย์ใหญ่จากสำนักศึกษาชิงชานออกปากชม
หนึ่งเสียงเสียงด้วยตัวเอง

หนึ่งลัวไม่รู้เลยว่าระหว่างที่ตนขึ้นไปดูแลพี่ใหญ่ ชั้นล่าง
เกิดเรื่องวุ่นอะไรขึ้นบ้าง แต่การที่อาจารย์ใหญ่มองหนึ่งเสียง-
เสียงด้วยสายตาเช่นนั้น ย่อมหมายความว่าเด็กน้อยมีโอกา
สเข้าเรียนสูงนัก

หนึ่งลัวเพิ่งออกจากประตูมาได้ไม่กี่ก้าว ก็เจอจีฝานกับ
หนึ่งเวย แต่กลับไร้เงาหนึ่งฉยง

พอหนึ่งเวยเองเห็นหนึ่งลัวก็เข้าใจทันทีว่าทุกคนยังหา
หนึ่งฉยงไม่พบ ยามนี้ฟ้ามีดลงทุกที ใจยิ่งกังวล หนึ่งฉยงอยู่ใน
ที่ใดกันเคย อีกทั้งเป็นยามค่ำ หากเกิดเรื่องขึ้นคงแย่แน่

“พี่รอง พี่ใหญ่เล่า หรือว่านางจะหายตัวไปจริงๆ” หนึ่งลัว
ถามด้วยน้ำเสียงร่อนรน นางเห็นกับตาว่าหนึ่งเวยวิ่งตามหนึ่ง-